

SINÄ OLET MENNYT.
MINÄ NÄEN SINUT YHÄ.

MARTTA
KAUKONEN

POISSA

WSOY

MARTTA
KAUKONEN

Poissa

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© MARTTA KAUKONEN JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-51189-3

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

J:lle, Mad about the Boy.

*I'm gonna give all my love to you.
I'm gonna give all my pain to you.*

T. REX: LADY

And like the cat I have nine times to die.

SYLVIA PLATH: LADY LAZARUS

IRA 2024

UHRINI POSKELLA kimmelsi yksinäinen pisara kuin Pierrot-harlekiinin kyynel. Tosin neste ei ollut läpinäkyvää, se oli irvokkaan punaista. Verta oli tippunut myös uhrin kämmenelle. Kolme pyöreää karpaloa, kuin hän olisi poiminut marjat vastikään metsästä.

Näky häiritsi minua. Ei siitä ilmeisestä syystä, että edessäni makasi eloton ruumis. Olin nähnyt vastaavia näkyjä lukemattomia kertoja, sillä olin luultavasti viettänyt yhtä paljon aikaa kuolleiden kuin elävien seurassa.

Näky vaivasi minua siksi, että asetelma oli niin harkittu. Suoraan sanottuna keinotekoinen. Näytti kuin joku olisi tiputtanut pipetillä verta ruumiin kasvoille ja kämmenelle. Niin kuin maalaustaiteen opettaja asettelee veriappelsiinit ja valkeat kuulaat mahdollisimman viehättävästi hedelmäkulhoon asetelmamaalaustuntia varten.

Kirosin mielessäni. Olin murhannut uhrini. Ihan oikeasti. Hän oli kuollut. Peruuttamattomasti, vääjäämättömästi, pysyvästi. Tämä ei ollut leikkiä vaan totta, mitä totisinta totta. Pisarat uhrin kämmenellä olivat verta, eivät punaista maalia, ketsuppia, eivätkä imelän sokerista mansikkahilloa.

Makuuhuoneen seinät ja huonekalut olivat valkoiset: rottinkituoli, yöpöytä, sänky, kirjahylly, jakkara. Tuntui kuin minut olisi vasten tahtoani kutistettu jollakin 1950-luvun scifielokuvasta varastetulla kummallisella laitteella lilliputin kokoiseksi ja sullottu sitten pumpulipussiin.

Valkoinen hallitsi huonetta aivan kuin uhrini olisi tiennyt, että hänet murhattaisiin pian, ja olisi halunnut luoda räikeimmän mahdollisen kontrastin verenvunaiseen.

Valkoisen hohde toi mieleeni eläköityneen valtiovarainministeri Uolevi Mäkisarjan steriilin makuuhuoneen. Olin murhannut Mäkisarjan viisi vuotta aiemmin. Silloin olin vannonut, että lopettaisin tappamisen. En halunnut ajatella Mäkisarjaa enkä tyhjiin rauennutta valaani. Keskitin huomioni edessäni makaavan naisen ruumiiseen.

Yhtäkkiä uhrini räpäytti silmiään. Hänen tuuheat silmäripsensä värähtivät kuin suruvaipan siivet. Oliko uhrini sittenkin vielä elossa? Painoin korvani hänen huuliaan vasten. Hiljennyin kuuntelemaan hengitystä. Hänen suunsa pysyi supussa. Uhrini ei päästänyt henkäystääkään.

Voisiko poliisi löytää rikospaikalta jotakin sellaista, joka johdattaisi etsivät minun jäljilleni? Se oli kysymys, johon minun olisi löydettävä vastaus. En voisi poistua ruumiin vierestä ennen kuin tietäisin.

Uhrini kasvot olivat hohtavan kalpeat kuin mykkäelokuvien naisten. Minua alkoi ällöttää. Vain hetki sitten hän oli ollut ihminen, jolla oli oma tahto. Mutta nyt – elotomana – hänestä oli tullut pelkkä klisee, väkivaltaisesti

kuollut nainen. Hänet olisi voinut korvata kenellä tahansa muulla murhatulla naisella.

Kirosin jälleen itseäni. Olisin halunnut, että uhrini ruumis olisi jollakin tavalla heijastanut hänen persoonansa ja että siitä olisi näkynyt päälle, että hän oli käynyt laskuvarjokurssin, kiertänyt Suomen kaikki kansallispuistot, opiskellut yliopistossa biologiaa. Mutta ruumis edessäni näytti täsmälleen siltä, miltä kuolleet naiset elokuvissa näyttävät. Lumikilta, joka makasi kauniina lasisessa arkussaan. Odottaen, että prinssi saapuisi antamaan hänelle suudelman, joka herättäisi hänet ikuisesta unesta.

Halusin asetella ruumiin asentoon, joka muistuttaisi poliiseja siitä, että uhrini oli vielä aivan hiljattain ollut paitsi elävä, myös rohkea, suorastaan kapinallinen. Minun olisi tehnyt mieli vääntää ruumiin suupielet alaspäin. Tai nostaa hänen kätensä pontevasti lanteille. Mitä tahansa, mikä olisi saanut hänet näyttämään taas siltä, että hän päätti itse omista asioistaan. Mutta tartuttuani hänen käsiinsä päästinkin ne retkahtamaan hervottomina takaisin sängylle. Kukaan meistä ei voi välttyä stereotypioilta. Ei, vaikka kuinka haluaisimme. Ei uhrinikaan.

Kun poliisit löytäisivät ruumiin, hekin näkisivät edessään väkivaltaisesti kuolleen naisen. En saanut häiritä heidän tulkintaansa.

Uhrini ei ollut pelännyt edes minua. Ei vielä silloinkaan, kun olin kaivanut leipäveitsen repustani. Hän oli hymyillyt pilkallisesti. »Jos joku minut tappaa, se et ole sinä», hänen ilmeensä oli tuntunut viestivän. Uhrini ei

ollut säikähtänyt edes silloin, kun katulampun valonsäde oli osunut veitseen ja veitsenterä oli välähtänyt pimeässä huoneessa. Hänen silmänsäkään eivät olleet rävähtäneet. Itse asiassa hän ei ollut edes pyrkinyt pakoon.

Hän oli seissyt uhmakkaana edessäni, kun olin lyönyt veitsen ensimmäistä kertaa hänen vatsaansa. Vasta silloin – voitteko kuvitella? – hänen jalkansa olivat pettäneet ja hän oli kaatunut sängylle.

Yöpöydällä oli kuva uhristani istumassa laavussa sadetta pitämässä. Hänen hymynsä oli aito. Tämä kuva tulisi pian tutuksi koko Suomen kansalle. Media julkaisi sen murhauutisen yhteydessä ja uudestaan niiden lehtijuttujen yhteydessä, joissa muistellaan ratkaisemattomia tapauksia.

Sillä rikos jäisi ratkaisematta, olin siitä varma. Tavallisen keski-ikäisen perheenäidin murha ei kiinnostaisi mediaa yhtä paljon kuin suloisen teinitytön. Media ei painostaisi poliisia uurastamaan tapauksen kimpussa niin kuin silloin, kun uhri on nuori kaunis nainen. Tapaus pääsisi lööppeihin, mutta jo päivän tai parin päästä se unohdettaisiin. Dekareissa ja elokuvissakin uhrit ovat yleensä nuoria naisia. Lukisiko kukaan jännäriä, jossa uhri olisikin viisikymppinen vaihdevuosioireista kärsivä nainen?

Loin ympärilleni vielä viimeisen silmäyksen. Onnittelin itseäni.

Murhapaikka näytti siltä, miltä sen pitikin: murhapaikalta.

Olin askarrellut poliisin ratkaistavaksi arvoituksen, josta heillä olisi paljon opittavaa.

Käsiäni kutitti. Olin allerginen siivoushanskojen lateksille. Tai ehkä olin allerginen murhille ja murhaamiselle. Minun olisi pitänyt lopettaa jo aikaa sitten. Tai ehkä minun ei olisi pitänyt edes koskaan aloittaa.

KERTTU 1995

KAIKKI PÄÄTTYI siihen, kun minä ammuin Eskon. Sen muistan, vaikken muista juuri muuta. Mutta nyt on turha ajatella Eskoa – varsikaan hänen kuolemaansa. Palaan siihen myöhemmin, lupaan. Sitä ennen minun pitää selvittää, mistä kaikki oikein alkoi. Sillä niistä viikoista, kuukausista, jotka johtivat Eskon kuolemaan, en muista yhtään mitään.

Kaikki langat kiertyvät Eskon kuoleman ympärille. Kun tartun yhteen ja nykäisen sitä, tarina alkaa purkautua. On pakko aloittaa Eskosta. Minun on todistettava näille uppo-oudoille ihmisille, että muistan edes jotakin.

Ponnistelen kuin suuni olisi täynnä taikinaa.

– Esko on kuollut.

He katsovat toisiaan eivätkä näytä vakuuttuneilta.

– Emme päästä sinua pois, emme ennen kuin vastaat kysymyksiimme, mies sanoo. Hänen äänessään on rehvakuutta, mutta olen kuulevinani siinä myös huolen.

– Emme tästä asunnosta, nainen täydentää. Hänen otsansa on kurtussa.

Rehvakas hakee koko ajan katseellaan kurttuotsan hyväksyntää. Mikäli haluan päästä pois, minun on sukeuduttava kurttuotsan suosioon.

Rehvakkaan vyötäisillä roikkuvat käsiraudat. Käteni ja jalkani ovat vapaat, ranteitani ei pakota, eikä niissä ole hankaumia. Olen onnistunut mielistelemään heitä tähän asti, he eivät ole lukinneet minua käsiraudoilla kiinni sängynpäätyyn.

Rehvakas huomaa, että katseeni on siirtynyt hänen asekotelostaan pilkottavaan Glockiin. Hän piilottaa aseensa nopealla liikkeellä paidanhelmansa alle.

Kurttuotsa asettelee tyynyn makuuhuoneen seinää vasten ja auttaa minua nojaamaan siihen. Huonetta valaisee vain ovenraosta ujuttautuva kajo. Himmeäkin valokeila ärsyttää pimeyteen tottuneita silmiäni. Joudun siristelmään ennen kuin sopeudun valoon. Kurttuotsa istuu tuu viereeni ja nostaa lusikan huulilleni. Porkkana ja lanttu maistuvat liian imeliltä. Sellerin suikale menee väärään kurkkuun. Kurttuotsa hakkaa lapaluitteni väliin, kun yskin kumaraan taittuneena.

Ruokailun jälkeen päätän teeskennellä nukkuvaa. Vedän tyynyn takaisin patjan päälle ja kohennan peittoani. Painan silmäni kiinni. Kuulen, kuinka he poistuvat huoneesta mahdollisimman hiljaa.

Kuulostelen hetken, kunnes olen varma, että olen asunnossa yksin.

Nappaan yöpöydältä kirjekuoren ja luen, mitä kuoreen on kirjoitettu.

»Kerttu Leppänen»

Se olen minä.

Kirjekuori on avattu. Vedän rypistyneen paperin esiin.

Lääkärintodistus.

Diagnoosi on ympäröity: »Dissosiatiiivinen muistinmenetys»

Etsin yöpöydältä kynän ja kirjoitan paperiin suurilla pölkkykirjaimilla: »ÄLÄ HEITÄ POIS!»

Luen lääkärintodistuksesta, että muistinmenetykseni oli aiheuttanut kokemani trauma. Psyykeni ei ollut kestänyt Eskon kuoleman aiheuttamaa järkytystä.

Katseeni osui Rafaelin enkeleihin huoneen seinällä. Juliste on herättämäisillään jonkin muiston, mutten saa siitä otetta.

Julisteen vieressä roikkuu kehystetty vesiväri. Olin luonnostellut kasvoja kauan, mutten siltikään ollut ollut niihin tyytyväinen. Keltaiseksi laveeratusta taustasta erottuu siniseen virkapukuun sonnustautunut hahmo. Vuosikymmeniä sitten maalaamastani muotokuvasta näkee, että olin sitä maalatessani palvonut kohdetta. En palvonut enää.

Minä olen murharyhmän rikosylikomisario eli Helsingin poliisin väkivaltarikosyksikön johtaja Kerttu Leppänen.

Tosin kuvassa en seiso minä vaan isäni. Hän hoiti poliisipäällikön virkaa niin teräksisin ottein, että hänen entiset alaisensa eivät ole antaneet sitä vielääkään anteeksi, vaan kostavat yhä minulle.

Vaatekaapin ovesta roikkuu tyhjä henkari. Missä virkapukuni on? Nyt muistan. Minulla ei ole sitä enää, olen saanut potkut. Irtisanomiseni liittyy Eskoon – tietysti – mutta minulla ei ole nyt aikaa ajatella Eskoa.

Juoksen eteiseen ja avaan kassakaapin. Se on tyhjä. Jouduin luovuttamaan virka-aseeni samalla kuin virkamerkkini ja -pukunikin.

Avaan ulko-oven, mutten uskalla astua rappukäytävään.

Rehvakkaalla oli ollut päällään sininen neulepaita, johon oli kirjailtu poliisiauton kuva. Hänen olemuksessaan oli ollut jotakin tuttua. Olen kuullut saman rauhallisen äänen aiemminkin. Poliisipäällikkö Tiilihella. Entinen pomoni. Naisen täytyi olla hänen vaimonsa Sirkka.

Naurahdan.

En olekaan vanki vaan potilas. Tiilihella ja Sirkka ovat huolehtineet minusta siitä lähtien, kun menetin muistini.

Vilkaisen peiliin. En ole tunnistaa itseäni. Olen laihnutunut niin, että poskipääni työntyvät ulos kasvoistani. Ne voisivat hetkenä minä hyvänsä viiltää ihon auki. Näytän riutuneelta salukilta.

Tiilihella oli jättänyt yöpöydälle paperinipun. Sen päälle on roiskunut keittoa, ja teemuki on jättänyt pintaan renkaita.

Poliisin sisäisen tutkinnan raportti Eskon kuolemasta.

En lue raporttia alusta loppuun, luen vain katkelman sieltä täältä. Viimeaikaiset tapahtumat alkavat vilistä mielessäni kuin diaprojektorin valkokankaalle heijastamat lomadiat.

Olin saanut haltuuni päiväkirjan, jonka luulin olevan sarjamurhaajan. Tiilihella määräsi Eskon ja minut tutkimaan tapausta. Kävi ilmi, ettei mitään sarjamurhaajaa ollutkaan. Tiilihella oli raivoissaan minulle – samoin koko Suomen kansa. Esko otti minut Tiilihellan määräystä uhmaten työparikseen keikalle. Ammuin Eskon. Minut erotettiin poliisinvirasta välittömästi.

Haukon happea. Avaan ikkunan. Raitis ilma puhalttaa sisään, mutten saa edelleenkään henkeä. Kumarrun nojaamaan polviini ja huohotan. Könyän takaisin sänkyyn.

Tartun uudelleen raporttiin.

Eskon kuolema oli ollut vahinko.

Minä en ollut syyllinen.

Samassa paperinipussa raportin kanssa on kaavio, jonka Tiilihella oli piirtänyt lääkärin vastaanotolla. Aikajana kuvaa kuukausia, joista en muista mitään. Muistinmenetykseen ei ole lääkettä, mutta lääkäri oli määrännyt minut muistelemaan unohtamiani tapahtumia ja kirjoittamaan kaiken ylös. Tiilihella ja Sirkka olivat lähteneet ostamaan minulle muistikirjaa.

Avaan yöpöydän laatikon. Olen aikeissa työntää raportin sinne. Jokin vierii laatikon pohjalla ja osuu kolahtaen sen pätyyn.

Suuren simpukan puolikas. Simpukan sisälle on työnnetty paperilappu. Lappuun on kirjoitettu Eskon käsialalla nimi ja puhelinnumero.

Saana.

Tiedän, että Saana on avain tähän arvoitukseen.

Mutten tiedä, kuka hän on.

ARTO 2024

PAISKASIN TYÖHUONEENI oven niin kovaa auki, että se kolahti seinää vasten. »Ken tästä käy, saa kaiken toivon heittää.» Huone oli maho: mikään, mitä olin yrittänyt tehdä siellä, ei ollut kantanut hedelmää. Kirjallisten esikuvieni Thomas Pynchonin ja David Foster Wallacen kuvat olivat haalistuneet seinille samaa tahtia haaveideni kanssa.

Pöydällä keräsi pölyä huokuva kasa kirjoitusoppaita, joiden asiantunteviin neuvoihin olin epätoivon hetkinä yrittänyt turvautua. Olin lätkinyt Stephen Kingin teoksen täyteen post it -lappuja kuin räikeänpinkkejä laastareita ja alleviivannut Ray Bradburyn opuksen tärkeimmät opetukset kuulakärkikynällä vain ymmärtääkseni, että kirjoittamaan ei voi oppia kirjoitusoppaita lukemalla.

Keskellä luovuuden alttaria jökötti metallinen hökötyks, jota pelkäsin enemmän kuin Rautaneitsyttä tai muita keskiaikaisia kidutusvälineitä. Se oli isoisältäni perimäni Remington-merkkinen kirjoituskone, joka muistutti jättimäistä selälleen kellahtanutta koppakuoriaista.

Olin hyppinyt tuon kirokun vanhan rakkineen tahtiin aivan liian kauan. Kumartanut Jumalaa, joka ei palkinnut

palvojaansa. Yrittänyt toteuttaa isoisän kohtalokkaan ennustuksen.

»Arto, sinusta tulee kirjailija.»

Isoisästä ei ollut ollut sanataiteilijaksi, vaikka hänkin oli ollut Remingtonin lumoama. En saanut koskaan selville, olivatko hänen hengentuotteensa mistään kotoisin, sillä hänellä oli tapana viskata runonsa ja aforisminsa tuoreeltaan saunan pesään. Laiskanpulskea isäni ei ollut vaivautunut edes yrittämään. Niinpä suvun kirous oli langetettu minulle. Minun velvollisuuteni oli luoda jotakin taianomaista. Ja mikä tärkeintä, saada Haaleajärven nimi ikuis-tettua kirjojen kansiin.

Olin antanut Iran ymmärtää, että vaikken ollut koskaan julkaissut mitään, pöytälaatikossani oli – ei nyt sentään pinkkaa valmiita käsikirjoituksia, mutta edes – aiheilmia, joista hyvinkin saattaisi vielä joskus syntyä jotakin. Totuus oli kuitenkin se, että vaikka olin viettänyt vähemmän aikaa tyttäreni kuin Remingtonin näppäimistön seurassa, en ollut saanut mitään konkreettista aikaiseksi.

En niin mitään.

Kirjoituskoneen vieressä pöydällä oli kirjoituskonetta-kin modernimpi versio sulkakynästä: tietokone. Senkään näppäimistön nakuttelu ei ollut tuottanut yhtään kummempaa tulosta.

Sanat säksättivät päässäni kuin helikopterin propelli ja vaativat tulla järjestetyiksi paperille. Sormeni hakeutuivat automaattiohjauksella kirjoituskoneen kirjasimille kuin raukat eivät olisi tienneet paremmasta.

»All work and no play makes Jack a dull boy.»

Mutta nyt se olisi ohi.

Olin taas aloittanut aamuni vakoilemalla Iraa. Kun hän oli mennyt aamulla suihkuun, olin livahtanut hänen huoneeseensa. Huoneessa leijui jotenkin kummallinen liiman ja maalin haju. Vesiperä. Kertaakaan niiden viiden vuoden aikana, jotka olimme taas asuneet saman katon alla, en ollut löytänyt huoneesta terävää esinettä, jolla Ira olisi voinut viillellä itseään. Silti en voinut lopettaa tarkistamista.

Tarkistamisesta oli muodostunut minulle eräänlainen kieroutunut rituaali. Lapset välttävät astumasta suojatien viivojen päälle ja uskottelevat itselleen, että voivat sillä tavalla välttää äidin suuttumuksen tai opettajan moitteet. Etsin Iran kirjoituspöydän laatikoista veitsiä, saksia ja partateriä. Ja kun en löytänyt, annoin itselleni luvan kuvitella autuaallisen hetken ajan, että olin onnistunut välttämään katastrofin, että Iralle ja minulle ei voisi enää tapahtua mitään pahaa. Kunnes en taas seuraavana aamuna voinut itselleni mitään, vaan tutkin samat paikat uudelleen kuin ensimmäistä kertaa.

Lonkkaani oli vihlaissut, kun olin laskeutunut alas tuolilta, jolta olin kurkkinut kirjahyllyn ylähyllylle.

Ira seiso i aamutakkisillaan takanani. Hän oli tullut suihkusta nopeammin kuin yleensä.

– Mitä sinä minun huoneessani teet?

En ollut vielä koskaan aiemmin jäänyt kiinni.

Ira ei jäänyt kuuntelemaan avutonta selittelyäni, vaan komensi minut ulos huoneesta. Hetken päästä hän kiirehti puolijuoksua eteiseen, nappasi nahkarotsinsa ja sujahti ulos ulko-ovesta niin nopeasti, etten ehtinyt edes reagoida.

Lonkkani oli yhä tullessa, mutta olin liian hermostunut käydäkseni sohvalle lepäämään. Kävellä köpöttelin ympäri asuntoa kuin vanhus ja mieleni valtasivat toinen toistaan pelottavammat kauhuskenaariot siitä, mitä kiinnijäämisestäni seuraisi. Ira haukkuisi minut maanrakoon. Hän alkaisi lymyillä huoneessaan ja näkisin häntä vain vilaukselta eteisessä, kun hän livahtaisi keittiöön hakemaan jääkaapista jotakin syötävää. Ira ei antaisi minulle koskaan anteeksi.

Vilkuilin olohuoneen vanhaa kaappikelloa, mutta sen viisarit tuntuivat juuttuneen paikoilleen. Pari tuntia myöhemmin ulko-ovi viimein kävi, ja sain tietää, etten ollut osannut kuvitella pahinta mahdollista vaihtoehtoa.

Ira työntyi sisään käsissään valtava kasa pahvia. Riensin auttamaan häntä, mutta hän tönäisi minut kyynärpäällään kauemmaksi ja taisteli tiensä eteisestä huoneeseensa. En tajunnut, mitä tapahtui enkä uskaltanut kysyä. Ira alkoi taitella pahvin kappaleita, mutta minulla ei vielääkään välähtänyt. Vasta kun hän alkoi pakata tavaroitaan taittelemiinsa laatikoihin, ymmärsin viimein, mitä oli tekeillä.

– Olen pahoillani! Olen vain niin huolissani sinusta. Olet tsempannut tosi paljon, mutta minua pelottaa silti, ettet ole vielä aivan terve.

Iran silmät loimusivat, kun hän katsoi minua keskeyttämättä pakkaamista.

– Missä Töölön-kämpän avaimet ovat?

Iran ensimmäinen oma asunto oli ollut tyhjillään siitä lähtien, kun hän oli muuttanut takaisin luokseni. Iran äänensävy oli vaativa. Minun olisi turha yrittää keksiä tekosyitä. Kaivoin nahkaisen avainpussin muotopuolesta

savikiposta, jonka Ira oli muovaillut alakoulun kuvaamataidon tunnilla. Ira riuhtaisi avaimet kädestäni kuin ei olisi luottanut siihen, että olisin suostunut antamaan ne hänelle vapaaehtoisesti.

– Muutan tänään. Jos haluat auttaa, voit vuokrata pakettiauton.

– Otetaan nyt ihan rauhallisesti. Nukutaan yön yli ja päätetään sitten, mitä tehdään.

Ira alkoi heitellä vaatteita jätösäkkeihin.

Kaivoin kännykän taskustani, soitin vuokrausfirmaan ja varasin pakettiauton.

Ansaitsin enemmän kuin sen, että joutuisin taas seuraamaan Iran elämää yksiön vieressä sijaitsevan puiston penkiltä, tuulen tuiverruksesta tai kaatosateesta välittämättä. Ajatus ahdisti minua niin, että päätin kertoa hänelle asian, josta olin luvannut itselleni vaikenevani.

– Minä...

Ira kääntyi. Noilla samoilla silmillä hän oli katsonut minua silloin, kun oli ollut pikkutyttö. Luottavaisesti, niin kuin en koskaan voisi tehdä hänelle mitään pahaa. Hänen katseensa oli yhä sama. Aivan kuin en olisi pettänyt hänen luottamustaan lukemattomia kertoja. En tahotonut tehdä sitä jälleen.

Pysyin vaiti.

Ira ja minä elimme omassa pienessä kuplassamme, jossa lauseet jäivät kesken ja totuudet haudattiin niin syvälle, että niitä oli mahdoton kaivaa esiin.

Lähdin hakemaan pakettiautoa vuokraamosta. Kun palasin kotiin vain tuntia myöhemmin, Iraa ei näkynyt.

Kannattaako totuus kaivaa esiin?

On vuosi 1995. Rikosylikomisario Kerttu Leppänen ja hänen puolisonsa komisario Esko Koivuvyö saavat tutkittavakseen keski-ikäisen naisen murhan. Murhapaikalta löytyy kuitenkin arvoitus, joka sekoittaa rikoksen tutkinnan: ruumiin vieressä tyynyllä on verinen puukko, joka ei voi olla murha-ase.

Kolmekymmentä vuotta myöhemmin Ira haluaa tietää totuuden vanhempiensa avioliitosta. Kerttu ja Ira saavat eri vuosikymmenillä huomata jotakin hyvin samankaltaista: jos haluaa kaivaa esiin totuuden, on oltava valmis kestämään sen seuraukset.

Poissa on kiitetyn trillerisarjan päätösosa, nerokas romaani, joka hämää, koukuttaa ja ravistelee.

	 9 789510 511893	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-51189-3

Kannen suunnittelu: Perttu Lämsä